

DEBRECZEN NAGY-VÁRADI

ÉRTESETŐ.

Hirdető, szépirodalmi és vegyes tartalmu közérdekű hetilap.

Előfizetési díj:

Egész évre helyben s vidékre	4 frt.
Félévre	2 n
Évnyegyedre	1 n
Egyes példány	10 kr.

Hirdetések jutányosárárt közöltnének, külön mindannyiszor 30 kr bélyegdíj mellett.
Szerkesztői iroda Debreczenben:
Nagyujtöcza 1609. sz. a.

Nagy-Váradon előfizetések és hirdetések felvételek Nuricsán Péter fűszerkereskedésben.

A nyilttérben magán és pártérdekű czikkeket öleső árárt elfogadunk.

Előfizetési felhívás

Debreczen Nagy-váradi Értesítő

1876-dik évi XXXIV^{dik} évfolyamára.

Lapunk harmincz-negyedik év óta bebizonyítván életképességét: a nagyérdemű közönséget felkérjük, hogy ezutánra is részesítsen becses pártfogásába. — Részünkről ígérjük, hogy a várakozásnak megfelelően, lapunk tartalmát ismert és kitünő munkatársaink közleményeivel érdekesíteni fogjuk.

Előfizetési díj, — helyben házhoz hordva s vidékre postai úton — egy évre: 4 frt. évnegyedre 1 — 1 frt. fog maradni.

Báthory Sándor, Szerkesztő s laptulajdonos.

1876 JANUÁR 1.

Mit tünődtek a jövendőn,
— Melynek zára, lénye, títka
Egy böles dült se volt soha
S nem lesz tudva, látva, nyitva.
Mit agyódtok a hónap on?
— Elly baja van a mának —
Bolondok kik sírnak a helyt
Hogy míg tehet vigadotnak.
Ígyis, úgyis azt mutatja
A sors óra-mutatója:
Amit abor, így is, úgy is
Lejár a pergő motóla.
Azt a kezét, újjat, amely
Életfontalad viszálja
Nem tartja föl se szárd átka,
Se szívednek hő imája.
Az a végezt, fátum, — vagy mi?
— Mit tudnám én, hogy nevezem: —
Éngedné e élet hajód,
Hogy tán másfél évveszen
Mint, amint ő átját mérte
Dagály, apály, szárték között?
Mítse gondolva élle ha
Bár mibe beléütközött.
Semmid se volt, semmibe mégy,
Semmin kezdéd, az a véged;
Nohát a tókében — mondza! —
Léhehe e veszteséged?
Ha nincs: ne sírj! . . . legyen eszed,
Nézdád kedvét a holduoloknak:
Ók az élet philozóphok
Kik sohasem buslakodnak
Veszteni mit vesztenének?
Nyerni pedig, mindig nyernek,
Mig csak könyörülöl száve

Lesz, a többi jó embernek.
.. M agyódtatok hát rajta
Örülni meg ötök róla —
M t hoz ez az „ÚJ-ÉV” rátok?
Vagy hogy minő lesz utója?
M enyi tömérdek ÚJ ÉVRŐL
Hangzott fel már, a dícsőnek.
S volt e — szólj! — eulami hasznu
A poiták zengésének?
Adjon isten! ezt, azt, így, úgy;
— Mintha csak diktálni kéne
M it s hogy teygen a jó Isten
Dicső fiai (!) kedvére.

Nem kívánok hát én semmit:
— Minke terhelém az ept, —
Bolond aki keveselli,
A különben is e leget. —

Mégis, mégis — nem kénc tán
Messzetérni a szokástul —
Uran! — hát vadd meg e H a s á t
A r á l e s ő p u s z t u l á s t u l ! !

Nem egyesek bölldogságát
S nem magamé kérem, kérne;
E Hazának vón szűksége
Már egyszer egy BÖLDÖG ÉVRE!!

Rodossy Pál.

Senkisésem kerülheti el fátumát.

(Folytatás.)

Mit beszélek? .. magaslat?! —
Hát magaslat e az, hogy idáig a más-
keresményét, a nagy társaságok fertő-
jében evicélve kórtogtetém, oly embe-

rek közt, kiknek valan-erneyéért ma nem
adnám magamat. Hogyan? dologgal
élek, az adja meg kenyereimet. Büszke
vagyok rá, hogy a természet által ado-
mányozott jogot a munkálkodás jogát
gyakorollatom, s nem léhütösködöm,
jobbhan szólva nem magúáskodom. Igaz,
hogy lenézett állapot ez az enyém;
fütyentéssel, pisszentéssel szólitanak; de
ha a világban divatozólag lenézett
egyéb állapotokhoz viszonyítom a
magamé: oda térek hogy, eb cseréljen
egyikkal is.

* * *

Esztendő óta nagyot változott a
világ rámméve. Beteg voltam hosszú
ideig, s a Rókusban kellett fekünnöm.
Ez idő alatt pedig egyik kebelbarát-
om ki kutatata gyűjtött pénzeeskémet,
s túl tette magát vele az Oczeanokom,
mint a legtöbb úri tolvaj szokott; —
ha ugyan azzal elmehetett olyan mesze-
s földre. — Külömben pedig 200 fo-
rint volt az egész, de m i n d e n e m.

És most hová legyek ismét!?

Jól mondják, hogy isten akkor
van legközelebb hozzánk midőn legta-
volabbra hisszük. . . Levelet kaptam
János bátyámtól. Nem emlékszem, hogy
ferfi lévél még megcsókoltam volna, no
én azonban, nem csak azt, de még a le-
vél-hordlót is össze-vissza csókolgattam
örömömben. Hogyan! tehát János bá-
tyám ir? Kedves jó János bátyámba
öltött édes apám. . . Mi van e levél-
ben nos?!

Te fia! te!

Nagyon sajnálom, hogy előbb nem törtem össze a csontodat.

Későn vertelek meg Döme! De jobb későn is mint soha. Ugy értesültem rólad, hogy becsületes és dolgot keresett emberré lettél. Brávó fiu! Most már nem haragszom, sőt szívből megbocsátok. Jer haza! A fiammá fogadsd tényleg utoljára gílt. Nesze ez az 50 forint. Egy hét múlva itthon légy! A legszebb meglepetés vár rád, szerető fél-apai, fél-bátyai karjaim közt.

bátyád J á n o s, apád.

Mi sem természetesebb mint hogy e nyájas hangu levélre rögtön felkerekedtem. A pakolás kimondhatlan könyörü volt ugyanis, mindössze is be kellett gombolkozzom, hogy míg egy részt in gem megszűllött voltát maszkirozom, úgy a hívős ellen is elég védelmet találjak. Nem tudom, de hiszem, hogy Pál apostol levele melyet a korinthusi atyafiakhoz irt volt, — leszámítva azt a passzust hol azoknak nénejeit és hűgait is csókolással üdvözölni írá — külön hangulatba hozta volna a zsidó atyafiakat, mint engem az én János — ezuttal evangélista — bátyám levele. Sőt tagadom, hogy egyáltalában jó hangulatba hozhatná is volna őket a Pál levele, mintán alba teljességgel érintetlen hagyta a nagy apostol a dögbörök, zab, rongykurszus, stb. árfokait, súlyedését, netán emelkedését; minélkül pedig a zsidó epiztolámai időben is olyan mint a dezebuzeni öltözet esizma nélkül, t. i. nem egész és ke-rek mondat.

Midőn a vasútra felültem s kényelmesen elhelyezkedém, csodálatos módon erőt vett rajtam a fűtölés után való áhítozás. Tudvalevőleg legkevesebbé fűtős a szegény éhez ember, ez a helyett kielégítőbbnek találja a káromkodást. Mindfogyva bátran feltehető, hogy ki a fűtőyöt módiba hozta annak jóllakott és jónódu embernek kellett lennie. A káromkodást egész bátran rá lehet fogni, hogy a szegények kezdetbeli feltalálása volt, s a nem szegények csak hetykeségből vették át ez ocsmány passziót. — Jól lakott s sorsjavult ember levén én is nem állhattam ellent annak, hogy ne fűtőljek. De hát mi is az a fűtő? — A fűtő a gyomor sürgőnye, arról, hogy a belütygek rendben vannak. — Vajon Tiszta Kálmán szokott e fűtőljni? Erre a „Hon” „Ellenőr” stb. okvetetlen azt válaszulnak igen; még az Egyetértés és Magyar-újság bizonyosabban azt mondanák: mit a zsidó tálmud a Jehovára, hogy t. i. titkon sir és kesereg, amiért, hogy — már t. i. a Jehova, — Jéruzsálemet elpusztulni megengedte. — Hozzám a kupéba, melybe ültem, még négy halandó is csatlakozott; egy öreg ur valami macskaszínű kabátba erősen bepakolva, azon felyül egy téli jégi medve prémmel bélelt bunda, nyaka körül egy bozszasztó nagy ágyterítő féle plaid, nyakig húzott sipka, melynek tulajdonosa valaha Muszka-

országban szaladgálhatott. míg el nem vették töle bőrét, hogy az, ezt a csodabogarat ékecsíte illetőleg védje, melegítse, pácololja.

Szemben velem egy kancsal szemű asszonygás ült volna, ha fért vala, valóságos moszkva barang teriméjű voltánál fogva ki, — nem hiszem, hogy nem valami bírói ítélet által arra volt büntetve, hogy folytonosan almát egyék. Valóságos dühben voltam ez asszonyra; mióta számolói elkezdtem, már a 46-dik almát eszi, még pedig kilátás nélkül arra hogy valahára jóllakjék. Ilyen almaevési dühben lehetett Éva anyánk is a maga idejében, a mivel aztán ehun! az egész világot bűnössé tette.

— De asszonyom! rivallgék föl dühösen végre, — meddig fogja ön még ez almákat pusztítani s csutakját lábainkhoz dobálni?!

.. Cso to!

Ez, ugy látom hogy a turóc-zsent mártíri levegőben kancsalodott meg.

Ezzel tótul kell beszólnem. Asszonyicska! nye ráigicskáloujours jeszte almácsku; la csutka lábacska taposicska. Nye dobre jeszte e csemogéscke Sans papácska. — No ha ezt meg nem értette, semmit seu ért meg ezen a két végén behorpadt világon.

.. Cso?

Óh uram! add belém a Harbanok, Hodsák, Francziczik, Dobrzánszkiik, Mudronyok, Politok, Daxnerok lelkeinek kettős mértéket — sohajték fel az égbe felforspontozott Illés prófeta után kesergve esedklő Elizéussal — de csak addig, míg tótul tarthatok egy s e c h e t e z asszonyunk az almaevésbeli fokozódott appetitus gonosz volta félel.

Nem ment sehogy. Nohát vigyen az ördög! almáiddal együtt mondám, s lehuytan szemecimet. . . Még mindig porozogtat; s ami legobban dühösít az, hogy rendszeren csak két harapást tesz egy almába s emek akkorra már csak a belése marad. De vajon nem valami tudomása van e z asszonynak arról, hogy a Csendes tenger szigetein és Dél amerika hegyei közt az emberek a részegítő italokat rágás által készítik? vajon nem ilyen f o r m á n látja e z magát l e r é s z e g i t h e t n i alma borral?

Szuonyókáló állapotomból egyszer azonban egy harsonzserű feljelőd hangriasztott fel. Az én termetes dámám — hangja volt, ki szörnyen kereső képpel és szemekkel kezdi magát vizitálgatni. . . Jáj bozsemoj bozsemoj!! gyeje moja bugyellár?! bugyellár!! — Kétségtelemné lett előttem, hogy ez. a tárczáját keresi tót nyelven, s ugyan azt, azon a nyelven nem is találja. Nem utolsó multság lehet belőle. Hanem miután e dolog nagyon kompromittálható lehetne rámnézve, — kinek társaságában tárczát keresnek s nem találják, — nem is kisélekedtem jőfele scythia nyelven értésére adni Szwotnyuk e példányszerű utódnak, hogy úgy próbálja nálam keresni a tárczáját, hogy kiugratom ebből a kupéből. Énnél ugyan

végrehajthatlanabb ígéretet aligha tehettem volna, miután ő terjedelmességét két hordár és egy konduktor csömöszöltvén be a kocsiha, teljes lehetetlen lett volna egymagamnak k i a k o b ó l i t a n o m. — Szerencsémre azonban a gyanu nem én ráam esett, hanem szomszédjára, ki irtózatosan bepakolt podgyász szerű egyéniségét alvásközben hozzá támasztotta szomszédnőjéhez. Felrázta tehát e szűcsüzletet képviselő eleven pakkot, ki meglepetésének első kifejezésétül szeméit, mint egy zseborát, neki meresztette; aztán belül bélelt keztyűvel egyet simított rajta, mintha azt akarta volna kimagyarázni, hogy ezt a neki termett dámát egyszer e körül se lehetne pillantani. Gyönyörű egy scna volt, ugy hogy ha ugy tudnék szindarabot írni mint nem: e secnirőzésért okvetlen száz darab arannyal díjaznának, — ha t. i. a bíráló választmány tagjaival pajtászsági viszonyban vón szerencsém egyébkint is állhatni. Az asszonyság hangszálagai valóságos trombita esővokból készültek, mert azzal olyan lármát csapott, minőre — bár sok lármázó asszonyt hallottam — soha sem emlékeztem. Ézer a szerencse, hogy a bunda belését egy született esch ember képviselte, ki miután a dolog állását megértette, nem is késétt aprehenziójának kifejezést adni, még pedig olyatén nem gavalléros módon, hogy oda állt egészen a káros orra elé, s azt szidta amint csak a száján kifért. Szidnia kellett, bár én nem értettem, mert azt hiszem, hogyha a Rieger és Paluczky nyelve imádság közben is ezeket az összevágot más-salhangzókat eképpen ropogtatná Páduai Szent Antal a Morva vize mellől rég megszökött volna.

Tehát szidta, persze hogy szidta. Cso treba? zatraczeni ti nyehodni!!

(Folytatása köv.)

Biz úgy!

Önmagával tetszelgett az
 Ibolya a kerti ágyon,
 Ah! bel szép vagyok istenem!
 Szébb lenni már nem is vágyom . . .
 Menyire, s hogyan sajnállak
 Szegény gyarló murek, reték,
 Saláta és petrezselyem!!
 Ugy, hogy rátek se nézhetek . . .
 Mostoha volt a természet.
 Oly rútíta tévén bennetek,
 Hogy kell nektek megvetetten
 Beesülés nélkül élnetek? . . .
 Hogyha lejo ur és asszony
 Leány, ifju, — s több eféle
 Saláta, murek, reteknek
 Nem is hederit felje
 Amig hozzáim közeledve
 Kíváncsian hajol értem
 S Tíz mellére, hogy így lenne
 Megjutalmazva az é r d e m.
 . . . Erdem?! micsoda beszéd a?
 — Szól a bátor petrezselyem —
 Erdemben, a kisasszonyka
 Nem is mérközhetik velem,
 S velünk; — kik habár szerinte
 Rútak vagyunk is, a haszon
 Mit mi adunk százszor több az

Mint amit át a kisasszony . .
Ennélfogva megeshetik
Hogy amig minket felásna k,
Köröjén kell elhervadni
A begyes kisasszonykának.

Ez az eset azt példázza
Drága kedves hölgyek! . . pedig
Hogy az, aki szépségével
Jóság nélkülü begyeskedik:
Jusson eszébe, — a szépség
S kevélység ha dúzasztja őt,
Hogy bámolni bámulják, de
Nem adják meg a főköttöt

Mozaik.

— A fősvény és három szolgál-
ban hasonlók, hogy ő r z ö t t kincse-
nek — természetellenes defektusuk
miatt — egyikőjük sem veheti hasznát.
— A pazar kihágást kö-
vet el; a fősvény bünt vizz véghez.
— Minden nő szív egy egy lap, a
csodák könyvéből.
— Az asszonyok egymás-iránti
barátságá hómely csak addig tart,
míg a körülmények napja rá nem
pillant.
— Sok okos ember roppantul
büszke arra a kevérsre, amit tud.
S pedig ha logikája volna arra a sok-
ra keliené büszkének lennie amit nem
tud. Isten ment-en! egyébránt, okkor
nem lehetne járnai az utcán se
töltük.

REJTVÉNY.

A homok-szem, tenger vízcepp:
Sok, de hozzám képest csekély.
Még a gondolat is törpe
Hogy vele valaha fel érij
Én voltam az első mikor
Csírban se volt még a léte l.
Mindenütt jelenvalóság
A mult, jövők ezredével:
Lényemben van beplántálva —
A földi megalakulása,
Fű növése, porhanyó föld
Sziklákka maga- ulá- a.
A mindent-tudóság levén
Nincs előlem rejtte titok,
Ha meghaltok, akkor is még
B e n e m ének hámvaitok
Nincs kezdetem, végem, sehol.
Lényem egy megfoghatlan zöm
Engem el nem pusztit se tűz,
Se sors, se pedig víz-özön.

S ha apróra elvagdaltok,
— Legalább vagdalmi véltetek —
Magasztalhatlan voltomban
K i n e v e t l e k, gyáva férgek!
Mert bármiképr aprózzatok,
Engem o s z t a n i nem lehet:
Hanem, igen! én osztok től
A világon — mindene ket.

(Megfejtése a jövő számban.)

R é b u s z.

r. r. r. r. r. r. r. r. r. r.

(Megfejtése a jövő számban.)

A közelebbi számbeli rejtvények:

- I. **Egy szem.**
II. Leesvén valaki valami magas helyről,
ha lábát törné: azt mondanák rá:
bel? **nagy szerencse**, hogy nem
a nyakát törte.!
- III. **A sír.**
- IV. Ki lett volna?! **Senki** se volt.

V e g y e s.

— **BÓLDGÓ ÚJÉV** kívánatá-
val nyitjuk meg lapunkat, — szíves olva
sínköltő viszonzásul, becses pártfogásukat
kérvén.

— **Az új méter-mérték és
magyar kereskedelmi törvény**
a mai nappal kötelező erejű fog maradni.

— **A vallás és köz-okta-
tási minisztérium** Debreczenben
és Székes-Fehérvárott kereskedelmi közép-
tanodákat állított fel; a tanulók pedig
azon kedvezményben fognak részesülni,
hogy sikeres tanulásaik befejezése után a
cs. kir. hadseregben egy évi önkéntesi
szolgálatlalt rójják le hadkötelezettségüket.

— **A királyi táblák nak**
a volt kerületi táblák székhelyei szerinti
megosztása feletti tervezet az igazságügy-
minisztériumnál elkészülvén: városunk e
felebbezési forum megnyerése által nagy
előnyben fog részesülni.

— **A városi levéltárban**
még a mult századból elhelyezett s eddig
fel nem bontott végrendeletek hírszeriat
ez évben felbontatni fognak.

— **A kertészeti egylet szőlő-
iskolája**, — megvizsgálás után, —
rovar-vérszmentesnek bizonyult be.

— **A fővárosi orvos növen-
dékek** e hó 22-kén tartandó tánczvigal-
mukra bálányául T i s z a Kálmán urnó
ömltségét nyerték meg.

— **A bor és húsfogasztási**
adót a városi hatóság a mai naptól 3 évi
idő tartamra kibőrelvén, a bor mérető tár-

sulatnak azt alberletbe bocsátotta. — A
borfogasztást eddig megváltó egyének e hó
végéig önkéntes ajánlataikat a társulat el-
nökségénél e hó végéig megtehetik: Nagy
Csapó utca 9-dik sz. a.

— **Táborszky és Parsch**
budapesti zenemű kiadóknál most legújab-
ban megjelent: Ifj. F a h r b a c h Fülöpötől
„Die erste Tour“ Polka - Mazur, zongorá-
rára, ára 50 kr; és „Am Platensee“ (A Ba-
laton taván) Walzer, zongorára, ára
1 frt. 20 kr.

A szerkesztő nyiltlevele.

„A BÁRÁNY TEMETÉSE“ Tejfölös
és tárkonyos szósz tessék reá hinteni,
azzal az jó, nem veresel.

„AZ Ó ÉVHEZ.“ A haldoklót nem
szabad pocskondiázni, had nyu-
godjék el békével.

„TYTYRE TU PATULAE.“ A tanító
urhoz tessék beküldeni; remélhető krisz-
kindlben a koldos.

„MIT FOGOK ELÉRNI NEM SO-
KÁRA?“ — Ha isten megtartja a poéta
urat: a B á l i n t napját.

„ISIVÁN NAPJÁRA.“ Az ablaka
alatt kellett volna ezt elkántál-
ni X. István urnak, — nem itt.
U n t a u g l i c h.

„REHA KÖLTŐI BESZÉLY“ képzél-
jen ön rongyos szűrhez lakc cipőt, fagy-
lalthoz abárló fakanalat stb. Itt a költé-
szet, elbeszélési mód és modor ugyan
ily en.

„BELE ESTEM A SZERELEM VER-
MÉBE“ Má-szék ki belőte és ne sírnakoz-
zék. Nem illik az férfilhoz.

„MINDEN EMBER CSAK EGY
EMBER.“ Nem volna jó: privilégii-
umot kémi e fontos találmányára?
„KI VAGYOK ÉN, MI VAGYOK
ÉN?“ Rébuszokon nem törjük fejünket;
különbözen pedig sejtjük.

K. E. Brávó jó emberem!
Amely küldeményről itt nem emlé-
kezünk, arról igen jól emlékezünk.
Ü d v ö z l e t ü n k e t!

Debreczeni piaci középár,

mérőben, 1876. Deczember 28-án.
Buza = 320. Kétszeres = 280.
Rozs = 270. Árpa = 170. Zab = 170.
Tengeri = 165. Köles = 180. Kása = 170.
375. 1 zsák burgonya = 110. 1 mázsa
szalonna = 31 32 33 frt. 1 mázsa
háj = 32 33 34 frt.

Kihúzott lotteria számok. 1876.

BRÜNI, Deczemb. 30-án
18. 90. 30. 61. 64.
Felelős szerk. s laptulajdonos.
Báthory Sándor.

H I R D E T É S E K.

6411. 1875. Árverési hirdetés.

A debreczeni kir. törvényszék, mint
telekkönyvi hatóság részéről közhírre tó-
tetik, miszerint a felperes **Debreczen
város polgármestere részére, alperes Kiss Ferenc, és neje
Baczonyi Sárától** 1000 afrt. tőke
és járuléki erejűg lefoglalt ingatlanok u.
m. a debreczeni 2821. számú telekjegyző-
könyvben bejegyzett s 3000 aftra becsült

2034. számú házastelek és 5
hold 250 □ öl ondódi föld jövő 1876-dik
évi **január hó 21-dik. szükség-
esetére Február hó 21-dik nap-
ján délután 3 órakor, a tör-
vényszék** tárgyaló termébe végrehajto
Mészáros László által tartandó árver-
ésen el fognak adatni.

Az árverési feltételek a következők:
1. Kiküldési ár a becsérték, melynek
10%-ka, vagyis 300 ft. az árverelni szándé-

kozók által a kiküldött árverelő kezébe
bánat pénzül letendő.

2. Az ingatlanok az 1-ső árverési ha-
tárnapon csak becsáron felül vagy azon,
a 2-dik határnapon azonban becsáron alól
is eladatnak.

3. A vételár 3 egyenlő részletben, és
pedig a leültéstől számítva 1, 2 és 3 hónap
alatt az árverés napjától fogva járó 6% ka-
matával fentirt telekkönyvi hatóságnál lefize-
tendő; a bánatpénz az első részletbe tudatik.

4. Vevő a vett ingatlanoknak a leütéstől 14 nap mulva birtokába és használatára lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezettni.

5. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlanok után a leütéstől fogva eső mindennemű adó s egyéb terhet.

6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlanok bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. § értelmében vevő kárára és veszélyére újabban kitűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is elfognak adatni.

Egyszersmind azon jelzálogos hitelezők, kik nem a telekkönyvi hatóság székhelyén laknak, felhivatnak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltekéssé végett ezen hatóság székhelyén megbízottat rendeljenek, s azok nevét és lakását az eladási jelentéskébe, ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok ügyvéd Debreczeni László által fognak képviseltetni.

Azok pedig, a kik a lefoglalt ingatlanokra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetni vélnék, felhivatnak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetmény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt — fentírt telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be.

Kelt Debreczenben a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1875-dik évi November hó 12-dik napján tartott üléséből.

Hegedüs István,
aljegyző.

2—3.

5781. sz. Árverési hirdetés.

1875. A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes néhai **Hoffman József** örökösai részére, alperes **Agoston ános és neje Szathmári Juliánától 6000** arft. tőke és járulékaik erejéig lefoglalt ingatlanok u. m. a debreczeni 4003. számú telekgyűjteményben bejegyzett s 6300 arft-ra becsült **Péterfia-utcai 561-ik számú házasság telek** 1 hold 1100 [6] öndódi földvel együtt jövő 1876-dik évi **Január hó 14-dik**, szükség esetére **Február hó 14-dik** napján, a debreczeni 3502-ik szíjtkébe 4057 h. r. sz. alatt bejegyzett s 500 arft-ra becsült 845 [6] öndódi kert szőlő, és a régi telekkönyv 589-dik lapján bejegyzett s 650 arft-ra becsült nagy-cseres **6 boglyás kaszáló** pedig jövő évi **Január 15** szükség esetére **Február 15-dik** napján d. u. 3 órakor a törvényszék tárgyaló termébe végrehajtó Mészáros László által megtartandó árverésen elfognak adatni.

Az árverési feltételek a következők:
1. Kikáltási ár a becsérték, melynek 10 %-a, vagyis a házbirtokra 630 frt. a szőlőre 50 arft. a kaszálóra 65 arft. az árverési számdékok által a kiküldött árverelő kezéhez bánat pénzül letendő.

2. Az ingatlanok az 1-ső árverési határnapon csak becsáron felül vagy azon, a második árverési határnapon azonban becsáron alól is eladhatnak.

3. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva 1. 3 és 5 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6 % kamatával fentírt telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.

4. Vevő a vett háznak a leütéstől számítva 14 nap mulva, a többi ingatlanok-

nak azonnal birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezettni.

5. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlanok után a leütéstől fogva eső mindennemű adó s egyéb terhet.

6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlanok bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. § értelmében vevő kárára és veszélyére újabban kitűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is elfognak adatni.

Egyszersmind azon jelzálogos hitelezők, kik nem a telekkönyvi hatóság székhelyén laknak, felhivatnak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltekéssé végett, ezen hatóság székhelyén megbízottat rendeljenek, s azok nevét és lakását az eladási jelentéskébe, ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok ügyvéd Ujvári István által fognak képviseltetni.

Azok pedig, a kik a lefoglalt ingatlanokra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetni vélnék, felhivatnak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetmény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt — fentírt telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1875-ik évi Október hó 29-dik napján tartott üléséből.

Hegedüs István,
aljegyző.

2—3.

5681. sz. Árverési hirdetés.

1875. A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **debreczeni Ipar és Kereskedelmi bank** részére, alperes **Külszár János**tól 240 arft. tőke és járulékaik erejéig lefoglalt ingatlanok u. m. a debreczeni 78. számú telekgyűjteményben bejegyzett cegléd-utcai **87-dik számú házasságtelek** és **4 hold 50 [6] öndódi földnek** összesen 1250 arft-ra becsült fele részei **jövő 1876-dik évi Január hó 12-dik**, szükség esetére **Február hó 12-dik** napján délutáni 3 órakor, a telekkönyvi irodában végrehajtó Tórkö Páter által megtartandó árverésen elfognak adatni.

Az árverési feltételek a következők:
1. Kikáltási ár a becsérték, melynek 10 %-a, vagyis 125 frt. az árverési számdékok által a kiküldött árverelő kezéhez bánat pénzül letendő.

2. Az ingatlanok az 1-ső árverési határnapon csak becsáron felül vagy azon, a 2-ik árverési határnapon azonban becsáron alól is eladhatnak.

3. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig az első leütéskor azonnal, a második és harmadik a leütéstől számítva 1 és 2 hónap alatt az árverés napjától fogva járó 6 % kamatával fentírt telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.

4. Vevő a vett ingatlanoknak azonnal birtokába és használatába lép; tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezettni.

5. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlanok után a leütéstől fogva eső mindennemű adó s egyéb terhet.

6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlanok bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. § értelmében vevő kárára és veszélyére újabban kitűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is elfognak adatni.

Egyszersmind azon jelzálogos hitele-

zők, kik nem a telekkönyvi hatóság székhelyén laknak, felhivatnak, hogy a vételár felosztása alkalmával leendő képviseltekéssé végett, ezen hatóság székhelyén megbízottat rendeljenek, s azok nevét és lakását az eladási jelentéskébe, ellenkező esetben a hivatalból kinevezett gondnok ügyvéd Kálmán Cz. helyi Mór által fognak képviseltetni.

Azok pedig, a kik a lefoglalt ingatlanokra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetni vélnék, felhivatnak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetmény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt — fentírt telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1875-dik évi Október hó 29-dik napján tartott üléséből.

Hegedüs István,
aljegyző.

2—3.

Árverési hirdetés.

5610. 1875. A debreczeni kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság részéről közhírré tétetik, miszerint a felperes **debreczeni első ipartársulati bank** részére, alperes **Péntek Gábor**tól 330 arft. tőke és járulékaik erejéig lefoglalt ingatlanok u. m. a debreczeni 3046. számú telekgyűjteményben bejegyzett **Varga utcai 2259-dik sz.** házasságteleknek és 9 hold 900 [6] öndódi földnek 1020 arft. becsérték — és a régi tkv. 1962-dik lapján beirt halpi **10 boglyás kaszálónak** 420 arft. becsértékű egy **egy tízed része** jövő 1876-dik évi **Január hó 11-dik**, szükség esetére **Február hó 11-dik napján délutáni 3 órakor**, a trvszék tárgyaló termében végrehajtó Mészáros László által megtartandó árverésen elfognak adatni.

Az árverési feltételek a következők:
1. Kikáltási ár a becsérték, melynek 10 %-a, vagyis a házbirtok részre 102 arft. a kaszáló birtok részre 42 arft. az árverési számdékok által a kiküldött árverelő kezéhez bánat pénzül letendő.

2. Az ingatlanok az 1-ső árverési határnapon csak becsáron felül vagy azon, a 2-dik árverési határnapon azonban becsáron alól is eladhatnak.

3. A vételár 3 egyenlő részletben, és pedig a leütéstől számítva 15, 30 és 45 nap alatt az árverés napjától fogva járó 6 % kamatával fentírt telekkönyvi hatóságnál lefizetendő; a bánatpénz az utolsó részletbe tudatik.

4. Vevő a vett ingatlanoknak csak az özvegy P é n t e k B alintné B u d a i Juliánna bekebelezett haszon élvezeti jogának megszüntetével lép birtokába és használatába tulajdonjoga azonban csak a vételár teljes lefizetése után fog hivatalból bekebelezettni.

5. Vevő viseli az átírási kincstári díjat, és a vett ingatlanok után a birtokba vételtől fogva eső mindennemű adó s egyéb terhet.

6. Ha vevő az árverési feltételeknek eleget nem tenne, a vett ingatlanok bármely érdekelt fél kérelmére a p. t. r. t. 459. § értelmében vevő kárára és veszélyére újabban kitűzendő s csak egyszeri árverésen becsáron alól is elfognak adatni.

Azok pedig, a kik a lefoglalt ingatlanokra tulajdoni vagy más igényt érvényesíthetni vélnék, felhivatnak, hogy igénykereseteiket ezen hirdetmény közzétételének utolsó napjától számítandó 15 nap alatt — fentírt telekkönyvi hatósághoz nyújtsák be.

Kelt Debreczenben, a kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1875-dik évi Október hó 29-dik napján tartott üléséből.

Hegedüs István,
aljegyző.

2—3.